

Sorgsen ton

Garmarna

Med sorgsen ton jag sjunga vill
Om ett förfärligt under
Du som det hör märk noga till
Och minns det alla stunder
Vid Gibbau by vid Penne strand
I Pommern i det tyska land
Sig denna saken händer

En fattig bonde bodde där
Och barn han hade många
Som gjorde honom stort besvär
Om bröd han nödgas gånga
Den äldsta dottern av sin far
Samt mor och syskon avsked tar
Och ger sig ut att tjäna

En tid därefter hände sig
Att fadern hennes dödde
Och modern som sig ömkelig
På käpp och krycka stödde
Bad dottern som var tämligt rik
Till graven hjälpa faderns lik
Som barnslig plikt befaller

Hon svarte det går mig ej an
Ej för mig skuld det bringar
Begraven hur i vill och kan
Men jag mitt mynt ej skingrar
Hur jag går klädde var man ser
Stor sak vad grav man gubben ger
Ej därom någon sköter

Då hennes fru slik hårdhet såg
Hon mera ädelt tänkte
Hon var barmhärtig i sin håg
Hon mat och pengar skänkte
Dess fru gav henne tvenne bröd
Att ge sin mor som led stor nöd
Och sådan hjälp behövde

När hon ett stycke hade gått
Och harmsen brödet burit
Sin frus barmhärtighet försmått
Och argt på modern svurit
Kom hon där vägen oren var
Tänk vad för medel då hon tar
Att fina skorna spara

Där fanns ej sten där fanns ej spång
Varpå hon kunde kliva
Gå kring blev vägen alltför lång
Ej vill hon smutsig bliva
Då lägger hon de bröden så
Att hon på dem kund torrskodd gå
Men straffet resan stäckte

Dess fötter fastnar genast kvar

Då hon på brödet träder
På benen hon förgäves drar
Hon bannar svär och hädar
Ty som en stor och jordfast sten
Orörlig står ock hennes ben
I marken synes fasta

Hon ropar då jag usla barn
Försmått min moder snälla
Har själv mig snärjt i syndens garn
Det får jag nu umgälla
Om hjälp hon tigger varje man
De bjuda till men ingen kan
Dess fot från marken röra

Ej kunde hon de sista ord
Med bruten röst framföra
Förrän den eljest fasta jord
Begynte sig att röra
Hon knäppte sina händer ihop
Och sjönk så neder i en grop
Som henne strax betäckte

I människor betänken er
Högfärden låten fara
Och girigheten som man ser
Är och en farlig snara
Låt pigans ofärd varna er
Från synd och flärd allt mer och mer
Och från högfärdig levnad